

Roskilde Bys Hilsen.

Af Borgmester J. C. Sørensen.

Højtærede Gæster og gode Medborgere!

Hvad bevæger et Folk til at fejre Mindet om sine store Mænd og sine store Oplevelser? Ja, hvad andet end en naturlig Trang til nu og da at bekende og bekræfte sin Tro paa sin Fremtid. Folket standser et Øjeblik for at besinde sig paa, hvad dets Historie lærer det, at det skal tro og gøre for at bevare sit Liv til seneste Tider. Og i et saadant Besindelsens Øjeblik spørger Folket sig selv: Hvad er Sandhed? Og da faar Tvivlen tit Raaderum i Folkets Sind. Thi den historiske Sandhed foreligger ikke for Folket som en klar og uomtvistelig Kendsgerning. Den historiske Sandhed er ikke alene en objektiv, men ogsaa en subjektiv Sandhed. Den objektive Sandhed, det vil sige den nøgne, ubesminkede og uforfalskede Kendsgerning, kan Folket vanskeligt erkende, fordi ikke en-

gang Videnskaben, der jo er den objektive Sandheds Forkynder, med Sikkerhed kan erkende den og belære Folket derom. Og saa danner Folket selv en historisk Sandhed, som det kan og vil leve paa. Folket optager af Begivenhederne et Billede i sit Sind, Billederne overleveres fra Slægt til Slægt, og disse Overleveringer bundfælder sig i Folkets Sjæl som en fast Forvisning, som en sikker Tro paa, at saaledes og ikke anderledes er det gaaet til, og at dette er den historiske Sandhed. For Folket er den historiske Sandhed ikke en Viden, men en Forvisning. Og det er denne Sandhed, der i første Række bliver bestemmende for Folkets Liv; thi udfra Folkets Tro om sin Fortid gror Troen paa dets Fremtid, og udfra denne Tro vil Folket forsøge at afstikke de Linjer, hvorefter det mener at maatte leve sit Fremtidsliv, om Folket ellers skal fare vel.

Derfor, siger jeg, er det en naturlig Trang for Folket, ikke mindst i Forsagthedens og Tvivlens Stunder, at træde frem i Skæret af lysende Minder og bekende og bekræfte sin nationale Tro. Og en Artikel i denne Trosbekendelse er dette, som vi i Formiddags i Domkirken sang om Absalon, at Slægterne sander, at „uden hans Daad vilde hver af os være en anden“. I Skæret fra Absalons straalende Skikkelse fejrer vi i Dag en national Konfirmationsfest, og til denne Fest byder jeg paa Absalons Bys Vegne denne store Skare af danske Mænd og Kvinder velkommen. Men med særlig Glæde byder jeg velkommen til vort svenske Broderfolks Repræsentanter: Den svenske Stats Repræsentant, Legationssekretær Folke Wennerberg, og den svenske Kirkes Repræsentant, Biskop, Dr. Rodhe. Vort svenske Broderfolk deler vor Tro og vort Haab, og om Kærligheden mellem Broderfolkene er disse to gode svenske Mænds Nærværelse os et glædeligt Vidnesbyrd.

Og er vi nu samlet til en national Livsbekræftelsens Fest, saa skal Festen indledes med et Leve for Danmarks Konge, Danmarks Folk og Danmarks Rige!